

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

Εκδοτικός οίκος Χ. & Ι. ΚΑΙΑΦΑ – Πατραι – Αθήναι

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

Άπό τους διαφόρους μεγαλομάρτυρες της Χριστιανικής θρησκείας, ό Άγιος Γεώργιος ξεχωρίζει άσφαλώς μέ την δυνατή του προσωπικότητα, τήν παραδειγματική του ζωή, τήν άσάλευτη πίστι του στη διδασκαλία του Κυρίου ήμών Ίησού Χριστού καί, τέλος, μέ τόν τραγικό καί μαρτυρικό θάνατό του για τήν πίστη του αυτήν. Γιατί, πραγματικά, ένώ κατείχε μιά λαμπρή θέσι στο ρωμαϊκό στρατό τής έπόχής του, νέος καθώς ήταν, ώραίος, πλούσιος, μέ λαμπρό μέλλον, έπροτίμησε, μόνος αυτός, άπό πολλούς άλλους κρυπτοχριστιανούς του Ρωμαϊκού στρατού τής τότε έποχής, νά τά άψηφήση όλα αυτά, καί νά τολμήση νά διαμαρτυρηθή μέ παρρησία στον άυτοκράτορα και κύριό του Διοκλητιανό, για τούς άδικους διωγμούς των Χριστιανών, πού είχε διατάξει τότε. Παρ' όλον ότι ό Γεώργιος ήξερε καλά ότι μέ τή στάσι του αυτή όχι μόνον θά έχανε όλα του τά προνόμια καί τά άγαθά, αλλά θά προκαλούσε και τό βέβαιο θάνατό του, έν τούτοις δέν έδίστασε νά διακηρύξη μέ θάρρος τήν πίστη του στή Χριστιανική θρησκεία ύπερασπίζοντας τούς καταδιωγμένους άδελφούς του, στή συνέλευση τών άξιωματούχων του κράτους του, πού έπροκάλεσεν ό Διοκλητιανός, για νά πάρουν άποφάσεις για τόν έξοντωτικό διωγμό τών Χριστιανών. Όλόκληρη ή σύντομη ζωή του μεγαλομάρτυρος Γεωργίου ήταν ενα ύπόδειγμα σταθερότητος στις άρχές του, καλωσύνης καί φιλαλληλίας, θυσίας καί άνεξικακίας, για τά όποια καί ή θρησκεία μας τόν κατέταξε στην πρώτη σειρά των μαρτύρων της, έορτάζοντας τη μνήμη του στις 23 Απριλίου κάθε χρόνο.

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος γεννήθηκε στήν Καππαδοκία τῆς Μικρας Ἀσίας. Ἐζησε κατά τά τέλη του τρίτου, ἀρχές τετάρτου αἰώνα, ὅταν στήν Ρώμη βασίλευαν οἱ αὐτοκράτορες Διοκλητιανός καί Μαξιμιλιανός. Ἦταν ἀπόγονος εὐγενούς καί πλουσιωτάτης οἰκογενείας.

Ἡ μητέρα του ἦταν ἐπίσης ἀπό πλουσιωτάτην οἰκογένειαν τῆς Λύδδας τῆς Παλαιστίνης.

Οἱ γονεῖς του ἦσαν Χριστιανοί καί ὅταν ὁ Γεώργιος ἦταν 10 ἐτών εἶδε τόν πατέρα του νά συλλαμβάνεται καί νά καταδικάζεται εἰς Θάνατον, ἐπειδή δέν Θέλησε ν' ἀπαρνηθῆ τήν χριστιανική του πίστι. Ὁ μαρτυρικός αὐτός θάνατος του πατέρα του ἔκαμε βαθειάν ἐντύπωσι στό μικρό Γεώργιο καί του δυνάμωσε τήν πίστι στόν Χριστό.

Ἐπειδή μετά τόν θάνατο του πατέρα του δεν μπορούσαν νά ζήσουν στήν Καππαδοκία ἡ μητέρα του πήρε τό παιδί της καί πήγαν στήν Λύδδα τῆς Παλαιστίνης, ὅπου εἶχε τά κτήματά της, κι ἐκεῖ ἀφωσιώθηκε στήν χριστιανικήν ἀνατροφή του γιου της. Ἐτσι ὁ Γεώργιος ἐγινε νέος υποδειγματικός καί τίμιος, ευσεβής.

Ἀργότερα κατετάγη στό στρατό καί μέ τά πνευματικά του προσόντα καί τά σωματικά του χαρίσματα δέν ἀργησε νά γίνῃ σημαιοφόρος.

Σέ λίγο ἡ μητέρα του πέθανε. Κι ἀκριβῶς αὐτήν τήν ἐποχή ὁ Γεώργιος ἔλαβε μέρος σέ μιά ἐκστρατεία ἐναντίον των Περσῶν, κατά τήν ὅποια ἐδειξε διαγωγή καί θάρρος ἀπαράμιλλο ὥστε μέ Ἀλλεπάλληλες προαγωγές νά φθάσῃ τό ἀξίωμα του χιλιάρχου καί του κόμητος.

Ο φόνος του δράκοντα

Όταν γύριζε από την έκστρατεια εκείνη ο Γεώργιος αποφάσισε να περάσει από την Καππαδοκία για να προσκυνήσει τον τάφο του πατέρα του. Περνώντας, λοιπόν, από την Άλαγία, της έπαρχίας Άτταλείας της Μικρας Άσίας, έκαμε τό περίφημο θαύμα του πού τον έκαμε ξακουστό στην Ανατολή.

Έκεί βασίλευε τά χρόνια εκείνα ο είδωλολάτρης ήγεμόνας Σύλβιος. Κοντά στην Άλαγία ήταν μιά λίμνη απ' όπου καθημερινά έβγαινε ένας δράκοντας αρπάζοντας και καταβροχθίζοντας ό,τι έβρισκε μπροστά του, ζώα και άνθρωπους.

Ό κόσμος της περιοχής είχε φθάσει σ' άπελπιστική κατάσταση, γι' αυτό ο Σύλβιος αποφάσισε μέ πολυάριθμο στρατό να έκσιρατεύσει προς έξόντωση του θηρίου άλλ' άπέτυχε.

Κι έπειδή ο λαός ήσαν είδωλολάτρες και πίστευαν πώς ο δράκοντας ήταν κάποιος θεός δυσαρεστημένος πού τούς τιμωρούσε, συμφώνησαν μέ την άπόφαση του ήγεμόνα να δίνη κάθε οικογενειάρχης διά κληρώσεως ένα παιδί στον δράκοντα για να τό τρώη. Έηλθε όμως κάποτε και ή σειρά του ήγεμόνα να δώσει την κόρη του, κι ή άπελπισία του ήταν άπερίγραπτη.

Κι ενώ ή δυστυχισμένη βασιλοπούλα περίμενε μέ τον τρόπο στην καρδιά τό τέλος της, παρουσιάσθηκε μπροστά της ο Μεγαλομάρτυς Γεώργιος, πού περνούσε την ήμέρα εκείνη πηγαίνοντας προς την Καππαδοκία.

Την βλέπει πού κλαίει και την ρωτάει εύγενικά :

—Γιατί κάθεται μόνη σου εδώ και κλαίς, κοπέλλα μου;

—Σέ λίγο θά πεθάνω, κύριέ μου. Κι άν αγαπάς τήν ζωή σου φίγε και σύ γρήγορα, σέ παρακαλώ.

—Μά τί συμβαίνει; Πές μου σέ παρακαλώ κι' ίσως μπορέσω νά σέ βοηθήσω.

Ἡ κοπέλλα τότε του διηγήθηκε τά πάντα.

Ὁ Γεώργιος προσευχήθηκε στόν Κύριο ἡμῶν Ἰησου Χριστό και τόν παρακάλεσε νά τόν βοηθήσει νά σκοτώσει τό θηρίο.

Και καθώς ὁ δράκοντας φάνηκε σέ λίγο ἑτοιμος νά καταβροχθίσει τή βασιλοπούλα, ὁ Γεώργιος ὠρθώθηκε μπροστά της κάνοντας τό σημεῖο του Σταυροῦ. Κι ὁ φοβερός ἐκεῖνος δράκοντας ἔπεσε στά πόδια του ἀλόγου του Γεωργίου και κυλιότανε μουγκρίζοντας. Ὁ Ἄγιος τότε τόν ἔδεσε και τόν ἔσυρε στήν πόλι ὅπου μπροστά στόν κατάπληκτο λαό και τόν ἡγεμόνα του τόν σκότωσε βυθίζοντας τό δόρυ στο στόμα του θηρίου. Και ὅλοι δόξασαν τό θεό του Γεωργίου πού τόν βοήθησε νά νικήσει τό θηρίο και ὁ ἡγεμόνας, ἡ κόρη του, πολλοί ἄρχοντες και λαός ἔγιναν χριστιανοί.

Ἀπό τότε στις διάφορες εἰκόνες παριστάνουν τόν Ἄγιο Γεώργιο καβαλλάρον νά σκοτώνη μέ τό δόρυ τόν φτερωτό δράκοντα.

Μετά το φόνο του δράκοντα ὁ Γεώργιος γύρισε στή Νικομήδεια τῆς Μικρας Ἀσίας, πού ἦταν ἑδρα του αὐτοκράτορος Διοκλητιανοῦ τότε.

Ἐκεῖ κάλεσε ο Διοκλητιανός τούς Ρωμαίους ἄρχοντες και διοικητές τῆς Μικρας Ἀσίας γιά νά συσκεφθοῦν και νά σταματήσουν τήν παρακμή τῆς αυτοκρατορίας πού εἶχε ἀρχίσει νά ἀναφαίνεται.

Καί τότε βρήκαν τήν ευκαιρία οί έχθροί του χριστιανισμού νά κατηγορήσουν τούς Χριστιανούς ότι αυτοί έφταιγαν γιά τήν κατάπτωσι του κράτους.

Κι ό αύτοκράτωρ εξέδωσε διατάγματα κι έδωσε όδηγίες ώστε νά έξολοθρευθούν όλοι οί Χριστιανοί. Μά σέ όσα μαρτυρία κι άν τούς υπέβαλαν οί Χριστιανοί δέν άπηρνούντο τήν πίστι τους, ,προτιμώντες τό θάνατο. Τότε ό Διοκλητιανός κάλεσε σέ νέα σύσκεψι τούς άρχοντες, γιά ν' άποφασίσουν ποιος θά ήταν ό καταλληλότερος τρόπος γιά νά έξαφανιστή τελείως ή νέα θρησκεία.

Αυτό δέν ήταν εύκολο, γιατί κανείς δέν ήξερε ποιοι ήσαν και ποιοι δέν ήσαν χριστιανοί. Έτσι δέν εγνώριζαν οίβτε ό αύτοκράτορας ούτε οί άλλοι άρχοντες ότι και ό Γεώργιος πού θά έπαιρνε μέρος στη νέα αύτή σύσκεψι, ήταν χριστιανός.

Μά ό Γεώργιος είχε πια άποφασίσει νά υπερασπισθή τήν πίστι του φανερά και πριν από τήν σύσκεψη πούλησε τήν τεράστια περιουσία του και τή μοίρασε στους πταχούς, άπελευθέρωσε τούς δούλους του κι ήταν πιά έτοιμος γιά τον αγώνα.

Έτσι, όταν έίρχισε ή σύσκεψι ζήτησε την άδεια και είπε :

—Μεγαλειότατε, νομίζω πώς ο διωγμοί κατά τών Χριστιανών είναι πολύ άδικοι και πρέπει νά πάψουν. Οί Χριστιανοί είναι οί πιο νομοταγείς πολίτες και δέν πρέπει νά είμαστε σκληροί σ' αύτους.

Κατάπληκτοι άκουσαν οί άρχοντες, κι ό Διοκλητιανός ρώτησε:

— Μήπως είσαι και σύ Χριστιανός;

Κι ό Γεώργιος απάντησε μέ θάρρος :

— Ναι, πιστεύω στον ενα και μόνο Θεό και στον Υιόν του,

τόν Κύριον ημών Ιησού Χριστό.

Ὁ Γεώργιος ἤξερε πως μετά τήν ὁμολογία του αὐτή τόν περίμεναν βασανιστήρια καί θάνατος, μά τίποτε δέν μπορούσε νά τόν ἐμποδίση νά ὑπερασπισθῆ τήν πίστι του.

Ὁ Διοκλητιανός μεταχειρίσθηκε καί συμβουλές καί ἀπειλές γιά νά κάμη τό Γεώργιο ν' ἀπαρνηθῆ τήν πίστι του, μά του κάκου. Καί τά βασανιστήρια ἀρχισαν.

Ἐδεσαν τό Γεώργιο σ' ἐνα ξύλο καί τόν κτυπούσαν μ' ἐνα κοντάρι στήν κοιλιά, ὕστερα τόν ἔδεσαν καί τόν ἐρριξαν στή φυλακή. Ἐκει τόν ξάπλωσαν ἀνάσκελα, του ἔδεσαν τά πόδια σφιχτά σ' ἐνα ξύλο κι' ἔβαλαν πάνω στό στήθος του μιά τεράστια, βαρειά πέτρα.

Τήν ἐπομένη πάλι προσπάθησε ὁ Διοκλητιανός νά τόν πείση ν' ἀπαρνηθῆ τήν πίστι του, κι' ὅταν εἶδε ὅτι ἔχανε τά λόγια του, διέταξε νά τόν ὑποβάλουν στό μαρτύριο του τροχοῦ. Τόν ἔδεσαν σ' ἐνα μεγάλο τροχό πού γύριζε γρήγορα, κι' ὅταν τό σῶμα περνούσε ἀπό τό κάτω μέρος καταξεσχιζόταν ἀπό κοφτερὰ μαχαίρια καί μυτερά καρφιά πού ἦσαν στερεωμένα σέ σανίδες κάτω στό ἔδαφος.

Μά τότε παρουσιάσθηκε στόν Ἅγιο Γεώργιο Ἄγγελος Κυρίου καί τόν ἐλευθέρωσε ἀπό τό μαρτύριο καί του γιάτρεψε τις πληγές, κι' ἔτσι σέ λίγη ὥρα παρουσιάσθηκε γερός στόν αὐτοχράτορα καί τούς αὐλικούς του καί του ζήτησε νά πάψη τούς διωγμούς κατὰ των Χριστιανῶν.

Μά ὁ Διοκλητιανός ἐξεμάνη. Καί τότε εἶδε τούς χιλιάρχους Ανατόλιον καί Πρωτολέοντα νά ὁμολογοῦν τήν πίστι τους στόν Ἰησού μετά ἀπ' αὐτό τό θαύμα, καί ἀγγελιοφόροι που ἔφθασαν του εἶπαν ὅτι καί ἄλλοι ἀξιωματικοί καί πολῖται πίστεψαν στη νέα θρησκεία μ' αὐτό τό θαύμα. Ὁ Διοκλητιανός

διέταξε τότε νά συλλάβουν τούς χιλιάρχους Άνατόλιον καί Πρωτολέοντα μαζί μέ τούς άλλους άξιωματικούς, στρατιώτες καί πολίτες πού προσεχώρησαν στή νέα θρησκεία τούς έθανάτωσαν.

Μά ό θυμός του Διοκλητιανού ξέσπασε στόν Γεώργιο. Διέταξε καί τόν ερριξαν σέ ένα λάκκο μέ άσβέστη όπου τόν άφησαν επί 3 ήμερονύκτια γιά νά χαθή κάθε ίχνος άπ' αυτόν. Καί τότε έστειλε στρατιώτες ν' άδειάσουν τό λάκκο άπό τόν άσβέστη γιά νά βρουν τά κόκκαλά του.

Μά οί στρατιώτες καί ό κόσμος πού τούς είχε άκολουθήσει, κατάπληκτοι μπροστά στόν όλοζώντανο καί γερό Γεώργιο πού βρήκαν, Επεσαν στά γόνατα καί δόξασαν τόν θεό τών Χριστιανών.

Τότε ό Διοκλητιανός πήρε τήν γυναίκα του Αλεξάνδρα καί πήγαν στό λάκκο μέ τόν άσβέστη, όπου είδαν καί αυτοί τόν Γεώργιο όλοζώντανο καί ύγιέστατο.

Ό Διοκλητιανός ταραγμένος άλλ' άδιόρθωτος διέταξε νέα βασανιστήρια γιά τόν Γεώργιο.

Μά τότε έπενέβη ή βασίλισσα Αλεξάνδρα, πού μυημένη στή νέα θρησκεία καί βλέποντας τό θαύμα τής σωτηρίας του Γεωργίου, πίστεψε άκράδαντα στό Χριστό.

Σηκώθηκε άπό τή θέσι της καί μπροστά σ' όλους τούς άρχοντες καί τό λαό διακήρυξε τήν πίστι της στή νέα θρησκεία καί ζήτησε τήν κατάπαυσι τών διωγμών κατά τών οπαδών της.

Ό Διοκλητιανός εύρέθη σέ δύακολον θέσι καί γιά νά σώση τό γόητρόν διέταξε τήν φυλάκισι τής βασίλισσης.

Φθάνοντας στήν φυλακή της ή βασίλισσα προσευχήθηκε στόν

Κύριο νά τήν συγχώρηση που τόσον καιρό παρακολουθούσε άπαθής τά μαρτύρια των Χριστιανών και νά μήν έπιτρέψη νά βάζη ό άνδρας της τά χέρια του και μέ τό αίμα τής γυναίκας του, αλλά παρακάλεσε νά παραλάβη ό Κύριος τήν ψυχή της μέσα από τή φυλακή. Πράγματι τήν ήμέρα πού έπρόκειτο ν' άποκεφαλισθή ό Γεώργιος ή βασίλισσα Αλεξάνδρα βρέθηκε νεκρή μέσα στό κελί της.

Μά ή όργή του άυτόκράτορα δέν ξέσπασε όλόκληρη. θεωρώντας τόν Γεώργιο ύπαίτιο γιά τό έπεισόδιο τής συζύγου του, διέταξε νά βάλουν στή φωτιά σιδερένιο παπούτσια ώσπου νά κοκκινίσουν και ν' άναγκάσουν τόν Άγιο νά τά φορέση και νά τρέξη μ' αυτά.

Μά και πάλι ή πίστι του έσωσε τόν Γεώργιο. Προσευχήθηκε στό θεό και ζήτησε τή βοήθειά Του. Και τότε έγινε τό θαύμα. Φορώντας τά πυρακτωμένα παπούτσια ό Γεώργιος άρχισε νά τρέχη χωρίς νά παθαίνη τίποτε. Ό Διοκλητιανός, ή άκολουθία του και ό λαός τά έχασαν πάλι μπροστά σ' αυτό τό θαύμα, μά ο άυτόκράτορας άρνήθηκε και πάλι νά πιστέψη και σ' αυτό τό δείγμα τής θείας δυνάμεως και διέταξε νά όδηγήσουν τόν Άγιο Γεώργιο στίς φυλακές.

Τήν έπομένη κάλεσε ό Διοκλητιανός και πάλι μπροστά του τόν Άγιο και προσεπάθησε νά τόν πείση νά παραιτηθή από τήν πίστι γιά νά γλυχώση και από άλλα βασανιστήρια. Μά ό Άγιος Γεώργιος άκλόνητος του είπε :

—Δέν πρόκειται, άυτόκράτορ, ν' άπαρνηθώ τήν πίστι μου. Ολοι σας μέ καταδικάσατε σέ θάνατο μέ τά πιό σκληρά κι άπάνθρωπα βασανιστήρια, κι όμως μέ βλέπετε μπροστά σας γερό. Κι όμως δέν θέλετε νά πιστέψετε πώς ο Χριστός είναι τόσο πιό δυνατός από σας. Είμαι, λοιπόν, Ετοιμος νά ύποστώ

κι όσα άλλα βασανιστήρια θελήσετε. Σας λέγω όμως και πάλι πώς τίποτε δέν πρόκειται νά έπιτύχετε βασανίζοντας και θανατώνοντας άθώους Χριστιανούς.

Τόν σκληρό αύτοκράτορα κυρίευσε τρομερός θυμός σ' αυτά τά λόγια. Και διέταξε νά δείρουν τόν Άγιο σκληρά. Κι ό Άγιος υπέφερε τά πάντα μέ θάρρος και ύπομονή και ούτε ένα παράπονο ούτε γογγυσμός δέν βγήκε από τά χείλη του.

Οί στρατιώτες κουράστηκαν νά δέρνουν κι ό Διοκλητιανός έμεινε κατάπληκτος από τήν γενναιότητα του άξιωματικού του. Και θέλοντας νά μήν τόν χάση από τό στράτευμα προσπάθησε και πάλι νά τόν πείση μέ μαλακά λόγια :

—Γιατί δείχνεις τόσο πείσμα κι από ψευτοφίλοτιμία στερείς τόν έαυτόν σου από τ' άγαθά τής ζωής; Γιατί καταστρέφεις έτσι τόν έαυτό σου μέ τήν άνυπακοή σου;

Κι ό άγιος του άπήντησε :

—Μακάρι νά δίνατε πίστι στά λόγια μου και νά πιστεύατε στόν άληθινό Θεό τών Χριστιανών, πού είναι ή όδός, ή άλήθεια και ή ζωή και δίνει σ' όσους Τόν άκολουθούν τήν άληθινή και αίώνια ζωή.

Μά τίποτα δέν μπορούσε νά διορθώση τόν άπιστο και σκληρό αύτοκράτορα. Τότε ό ιδιαίτερος σύμβουλος του Διοκλητιανού, Μαγνέτιος σηκώθηκε από τή θέσι του· και ζητώντας τήν άδεια του αύτοκράτορος πλησίασε τόν Άγιο και του είπε :

—Άν θέλεις, Γεώργιε, νά πιστέψουμε στό θεό σου, άνάστησε Έναν άπ' αυτούς πού θανατώθηκαν σήμερα. Άν τό κατωρθώσης αυτό θά πιστέψουμε κι έμείς στή θρησκεία σου.

Έκει κοντά βρισκόταν πραγματικά μερικά πτώματα εκείνων πού είχαν θανατωθή τήν ίδια μέρα, γιατί δέν θέλησαν ν'

άπαρνηθούν τό Χριστό.

Τότε ό Άγιος γονάτισε, προσευχήθηκε θερμά στο θεό του, παρακαλώντας Τον νά είσακούση τήν δέησι του, γιά νά μή βρίσκουν πιά οί διώκτες του καμμιά δικαιολογία γιά τήν απιστία τους. Κι όταν σηκώθηκε, με τήν ψυχή γεμάτη πίστι, πλησίασε έναν από τούς νεκρούς, έκαμε τό σημείο του Σταυρού και μέ δυνατή φωνή είπε:

—Είς τό όνομα του Κυρίου ήμών Ίησου Χρίστου σήκω επάνω !

Ό Διοκλητιανός, ό Μαγνέτιος κι άλλοι αύλικοί παρακολουθούσαν μέ είρωνία τόν Άγιο, κι' όταν είδαν τόν νεκρόν νά σηκώνεται έμειναν σάν άπολιθωμένοι.

Υστερ' άπ' αυτό ό Διοκλητιανός διέταξε νά μεταφέρουν πάλι στή φυλακή τόν Άγιο.

Ό θρίαμβος τής θείας Δυνάμεως

Τήν άλλη μέρα έφεραν πάλι τόν Γεώργιο μπροστά στον άυτόκράτορα. Συγχρόνως είχεν έλθει και ό μάγος Αθανάσιος, κρατώντας στά χέρια του δυό πήλινα δοχεία, πού είχαν μέσα τό ένα κάποιο φοβερό δηλητήριο και τό άλλο ένα μαγικό πιοτό. Τότε ό μάγος είπε στόν άυτόκράτορα.

—“Ωρισε σύ, βασιλιά μου, τί θέλεις; θέλεις νά τόν κάνω νά ύποταχθή στο πρόσταγμα σου ή θέλεις νά τόν θανατώσω άμέσως;

—θέλω τό πρώτο, άποκρίθηκε ό Διοκλητιανός.

Ό Άθανασιος έδωσε τότε στόν Γεώργιο νά πιή από τό μαγικό

ποτό. Ὁ Ἅγιος, κάνοντας μιά θερμή προσευχή, ήπια ἀμέσως τό ποτό, χωρίς νά διστάση καθόλου. Ἀλλά δεν έπαθε κανένα κακό.

Ὁ Διοκλητιανός τότε, έξω φρένων ἀπό τόν θυμό του διέταξε τόν μάγο νά του δώση τό ισχυρό δηλητήριο. Ὁ Ἅγιος τό ήπια κι' αυτό χωρίς νά διστάση, μά καί πάλι δέν έπαθε τίποτα. Ὅλοι οί παρευρισκόμενοι παραξενεύτηκαν πολύ και περισσότερο ἀπό όλους ὁ μάγος, πού ήξερε πόσο φοβερή δύναμι είχε τό δηλητήριό του. Τό θαύμα αυτό ἀναστάτωσησε τόν μάγον Αθανάσιο, πού κατάλαβε ἀμέσως ὅτι ὁ νεαρός αυτός Χριστιανός είχε μια δύναμι ἀληθινά θαυματουργική. Καί τότε έγινε κάτι που δεν τό περίμενε κανείς. Ὁ μάγος πλησίασε μέ συγκίνησι καί ταπεινωσύνη τόν Γεώργιο καί άρχισε νά του έκφράζη μέ θερμά λόγια ὄλο τόν θαυμασμό του καί τήν εύγνωμοσύνη του, γιατί έγινε αἰτία νά γνωρίση κι αυτός τήν ύπαρξι καί τή δύναμι του ἀληθινού θεού. Ἐγύρισε τότε στόν αὐτοκράτορα καί μέ σταθερή κι' ἀποφασιστική φωνή του είπε :

Ὁ Θεός του Γεωργίου είναι ὁ ἀληθινός θεός. Ὁμολογώ κι' ἐγώ μπροστά σ' ὄλους σας ὅτι ἀπό τούτη τή στιγμή εἶμαι Χριστιανός.

— Ἀλλά ὁ μάγος Αθανάσιος δέν ήταν ὁ μόνος πού έπηρεάστηκε τόσο πολύ ἀπό τό θαύμα εκείνο. Πολλοί ἄλλοι ἀπό τό συγκεντρωμένο πλήθος εφώναξαν τό ίδιο. Αγριεμένος τότε ὁ πεισματάρης Διοκλητιανός διέταξε ν' ἀποκεφαλίσον τόν Αθανάσιο, τό νεκρό πού είχεν ἀναστήσει ὁ Ἅγιος Γεώργιος κι' ὄλους τούς ἄλλους, πού είχαν ομολογήσει τήν πίστι τους στή νέα θρησκεία. Καί οί νέοι αὐτοί μάρτυρες του Χριστιανισμού θυσιάστηκαν πρόθυμα, διακηρύσσοντας

μεγαλόφωνα τήν πίστι τους στόν Κύριο Ημών Ίησού Χριστό.

Ή Μεγαλομάρτυς Γεώργιος μεταφέρθηκε καί πάλι στή φυλακή. Όλα όμως τά θαύματα πού είχε κάμει ώς τότε, είχαν άναστατώσει ολόκληρη τήν πολιτεία. Πλήθη ολόκληρα έπισκέπτονταν τή φυλακή, ζητώντας νά δουν τόν Άγιο. Καί δεν ετρεχαν μόνον Χριστιανοί, άλλα καί είδωλολάτρες, πού ήθελαν νά δούν μέ τά ίδια τους τά μάτια τόν μάρτυρα αυτόν.

Ή Διοκλητιανός, μαθαίνοντας τή στάσι αυτή του λαού, διέταξε νά άπαγορευθή αυστηρά στον καθένα νά πλησιάσει στή φυλακή. Μά κανείς δέν μπορούσε νά συγκρατήσει τόν λαό καί υπήρχε φόβος νά έκραγή καμμιά στάσις.

Ή Μαγνέτιος τότε συμβούλεψε τόν αύτοκράτορα νά παρακαλέσει για τελευταία φορά τόν Άγιο Γεώργιο, κάνοντας μιάν ύστατη άπόπειρα για νά τόν καταφέρει ν' αλλάξει γνώμη. Είχε άπελπισθή πιά πώς θά τόν κατάφερνε μέ άπειλές καί βασανιστήρια, πού δέν είχαν φέρι κανένα άποτέλεσμα. Μεταχειρίστηκε λοιπόν τώρα λόγια μαλακά καί κολακευτικά, του έδωσε άφθονες ύποσχέσεις, όρκιζόμενος πώς θά τόν γεμίσει βασιλικές τιμές καί δόξες καί τέλος τόν έξώρκιζε νά λυπηθή τά νειάτα του καί τήν ώμορφιά του. Καί δικαιολογούμενος γιατί του φέρθηκεν ώς τώρα τόσο σκληρά, του είπε :

— Βλέπεις πώς δέν σε διατάσσω πιά σαν αύτοκράτοράς σου, άλλα σε παρακαλώ. Μήν περιφρονής τή συμπάθεια πού σου δείχνω. Έχω έκτεθή φοβερά στους άυλικούς μου καί σ' όλο τό λαό. Άν έξακολουθήσεις νά έπιμένεις στήν πίστι σου, θά μετανοήσεις, άλλα θά είναι πιά πολύ άργά για σένα. Αύτά είχα νά σου πώ, γιατί σε συμπαθώ ιδιαιτέρως.

Ὁ αληθινός θεός

Ὁ Γεώργιος τότε φάνηκε σά νά μεταπείστηκε καί άφού σκέφτηκε λιγάκι, του άποκρίθηκε:

—Άφού έπιμένεις τόσο, βασιλιά μου, άς πάμε στους θεούς σου.

Ὁ Διοκλητιανός παραξενεύτηκε στην άρχή, ύστερο χάρηκε πολύ, γιατί πίστεψε πώς, επί τέλους, ό Γεώργιος είχε άλλάξει γνώμη. Αλλά καί οί άλλοι άρχοντες, πού ήσαν παρόντες χαρήκανε κι' αύτοί πολύ καί μόνο έλάχιστοι άπό αύτους στενοχωρήθηκαν, γιατί ένόμιζαν ότι πιστεύοντας ό Γεώργιος τούς θεούς των, θά επαιρνε άπό τόν αύτοκράτορα μεγαλύτερες τιμές καί δόξες άπό αύτους.

Τό γεγονός διαδόθηκε άστραπιαία σ' όλόκληρη τήν πόλι καί πολύς κόσμος έτρεξε στό ναό του Απόλλωνος, γιά νά διαπιστώση μέ τα ίδια του τά μάτια τήν άπροσδόκητη άλλαγή του νεαρού Χριστιανού. Σέ λίγη ώρα ή αύλή του ναού είχε γεμίσει άπό πλήθη κόσμου, άπό άρχοντες καί στρατηγούς καί είδωλολάτρες ίερείς, πού άρχισαν νά έτοιμάζουν μέ προθυμία όλα τά άπαιτούμενα γιά τή θυσία πού έπρόκειτο νά προσφέρη ό Γεώργιος στόν Απόλλωνα.

Σέ λίγο έφεραν καί τόν ίδιον. Ὁ Μεγαλομάρτυς στάθηκε γιά μιá στιγμή, ένω τά μάτια όλου του πλήθους ήταν καρφωμένα στό άγγελόμορφο πρόσωπό του. Δέν άκουγόταν κανένας ψίθυρος. Ὁ ίδιος ό Διοκλητιανός έθαύμαζε τήν άρρενωπή κορμοστασιά του Γεωργίου. Ἐκείνος όμως, χωρίς νά δίνη προσοχή στόν γενικό θαυμασμό καί στην περιέργεια του πλήθους, προχώρησε μέ σταθερό βήμα πρós τό άγαλμα του Απόλλωνος, τό κύτταξε καί είπε:

—Είσαι θεός έσύ και πρέπει να σε λατρεύουν οί άνθρωποι; Έχεις την άξίωσι να σου προσφέρω κι έγω θυσία:

Τότε, σαν από ένα άορατο πνεύμα, πού θαρρείς πώς έφώλιαζε μέσα στό άγαλμα, μιá φωνή απόκοσμη είπε:

—Δέν είμαι έγω θεός, ούτε και κανένas άλλος από μας είναι τέτοιος. Μόνον αυτόν πού πιστεύεις έσύ, ό Ίησούς Χριστός είναι ό άληθινός θεός.

—Άφού είναι έτσι, άποκρίθηκε ό Άγιος Γεώργιος, γιατί πλανεύετε τόν κόσμο και τόν κάνετε να σας λατρεύη για θεούς; Και πώς τολμάτε να μένετε εδώ, πού βρίσκομαι έγω, ό δούλος του άληθινού θεού;

Και λέγοντας αυτά ό Άγιος Γεώργιος έκαμε τό σημείο του σταυρού.

Μιá βουή μεγάλη, μιá ταραχή κι ένας θρήνος άκούστηκε τότε από όλα τ' άγάλματα, πολλά από τά όποια έπέσαν κάτω και κατακομματιάστηκαν.

Ό Διοκλητιανός μπρός σ' αυτό τό άναπάντεχο έμεινε σαν κεραυνόπληκτος. Έρριξε στόν Γεώργιο μιá ματιά γεμάτη μίσος και του είπε :

—Αυτή, λοιπόν, ήταν ή θυσία, πού ήθελες να προσφέρης στους θεούς μου; Αλήθεια φαίνεται πώς τρελλάθηκες, άν νομίζης πώς θα μείνης άπλήρωτος για τό θράσος σου. Είσαι πολύ γελασμένος, άν πιστεύης πώς θα σ' αφήσω να ποδοπατάς τά ιερά και τά όσια τής θρησκείας μας. Τώρα θα άποκεφαλισθής.

Ο Γεώργιος τότε, γαλήνιος, αλλά και θαρραλέος, Θέλησε ν' άπολογηθή για τελευταία φορά μπροστά σ' όλους για τή Χριστιανική του πίστη.

—Μή σου κακοφαίνεται, Διοκλητιανέ, γι' αυτό πού έγινε, του άποκρίθηκε. Δέν έκαμα τίποτε άλλο, από τό νά σου άποδείξω εκείνο πού διεκήρυξα από τήν άρχή ενώπιόν σου. "Ότι δηλαδή, Ένας είναι ό άληθινός θεός. Γιατί τώρα μέ άπειλείς ; Ό θάνατος δέ μέ τρομάζει καθόλου, μά άπ' έναντίας είναι χαρά και εύτυχία γιά μένα, θά μέ ένώση άμέσως μέ τόν Κύριό μου και θά μου χαρίση αίωνία δόξα. Τό μέλλον και ό θρίαμβος τής αλήθειας ανήκει σέ μιά και μόνον θρησκεία—τή θρησκεία του Κυρίου ήμών Ίησού Χριστού.

Κι όταν ό Μεγαλομάρτυς έτελείωσε διέταξε νά τόν θανατώσουν άμέσως μέ τό ξίφος.

Τό μαρτυρικό τέλος του Αγίου

Περικυκλωμένος από πλήθος στρατιωτών, ό Γεώργιος άρχισε νά βαδίζει προς τόν τόπο τής έκτελέσεως. Παρακάλεσε γιά τελευταία φορά τούς δημίους και τούς συνοδούς του νά τόν άφήσουν νά προσευχηθή.

Εκείνος τότε, ανύψωσε τά βλέμματά του προς τόν ούρανό, έσήκωσε ψηλά τά χέρια του και είπε:

— Δοξασμένο νά είναι τό όνομά Σου, θεέ μου, πού έσύ μέ γλύτωσες, σάν τό κυνηγημένο πουλάκι από τήν παγίδα των διωκτών του. Έσύ πού στάθηκες σ' όλη μου τή ζωή σάν φιλόστοργος Πατέρας. Χάρισέ μου τή δύναμι μέχρι τέλους και δέξου τήν ψυχή μου μαζί μέ τούς άγίους Σου. Συγχώρησε τούς έχθρούς μου και φώτισέ τους νά Σέ γνωρίσουν.

Μόλις τελείωσε τήν προσευχή του, γονάτισε μέ γαλήνη και ό δήμιος ύψώνοντας τό ξίφος τόν άπεκεφάλισε, ή δέ ψυχή του

πέταξε στεφανωμένη καί ενώθηκε μέ τούς χορούς των Άγίων.
Τό άγιο λείψανό του, ένας πιστός ύπηρέτης του, τό μετέφερε
στή Λύδδα τής Παλαιστίνης, όπου άργότερα έκτίσθη
μεγαλοπρεπής ναός.

Ή Εκκλησία μας έορτάζει τήν μνήμην του Αγίου Γεωργίου τήν
23 Απριλίου.